

LA DANA DA MÉS BELLA

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

Sumari

<i>Vida nova de l'any nou.</i>	<i>Jordi Cimalt</i>
<i>Els nostres compositors; Retrats i converses: Joan Llonc i Batlló</i>	<i>Ernest Albert i Galter</i>
<i>Cançó de l'enamorament</i>	<i>Pere Solà</i>
<i>Montserrat</i>	<i>M. Piquer</i>
<i>Noticiari.</i>	<i>***</i>

Figueres

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR

PUIG-PARIS

ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA

Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

*ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS*

PER LA SEVA ORIGINALITAT.

PEL SEU BON GUST.

PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES

PELS PREUS VERTABLEMENT REDUITS

PLAÇA REPÚBLICA, 25 i 26

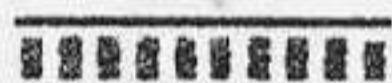
FIGUERES

la casa varela serveix bé i és econòmica

la rellotgeria

varela

ha d'èsser la vostra casa

recordeu l'adreça:

perelada, 5

figueres

Vol prendre un bon cafè?

-- On?

== Gran Cafè

EXCELSIOR

RAMBLA

La Dansa Més Bella...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

Vida nova de l'any nou

Cada any en els seus primers dies, hom sent a dir: «Any nou, vida nova». Aquesta dita, sens dubte força antiga, no respon gairebé mai al procedir i activitat dels que la fan eixir dels seus llavis.

Nosaltres, per la nostra part, amb aquelles paraules una mica combinades en fem sortir el títol d'aquestes breus ratlles per tal de donar a conèixer que, si bé en el fons de la nostra manera d'actuar seguirem com hem seguit fins ara, és a dir, desplegant les nostres activitats pel bé de la sardana i de tot ço que a ella afecta, amb el mateix amor, amb idèntica passió, amb el mateix entusiasme, fervorós i noble, de sempre, en la forma haurem de canviar un bon xic.

Això, ja resta ben palès en publicar aquest número del nostre portantveu corresponent al mes de gener de l'any 1932. Com poden veure els nostres volguts lectors, ens hem vist obligats a disminuir el nombre de pàgines de LA DANSA MÉS BELLA... D'ara endavant, en comptes de setze pàgines, com portava fins ara, només en tindrà dotze.

Perquè? – potser algun amable soci i lector es preguntarà.

I nosaltres venim a aclarir-li bentost: Perquè a LA DANSA MÉS BELLA..., li manca un nodrit grup d'amics volenterosos que vulguin ajudar-lo en la tasca de col·laboració pròpia del clos del sardanisme pur.

Temps endarrera, no calia pas exclamar-se gaire per aquest cantó, puix que la col·laboració rajava – podríem dir – expontàniament de tots indrets. I, no és estrany, puix que el camp polític es trobava cruament pressionat per la grapa fastigosa de les dictadures, i, és clar, tothom, o molts, s'abocaven on podien per a destapar aquella vàlvula que aparentment semblava rovellada, però que amagava tantes inquietuds.

Avui, el temps és canviat. El règim vell, tronat i corcat de la difunta monarquia ja és

enderrocat, i els pobles d'Ibèria han irradiat arreu la joia immensa de la seva llibertat. El nou règim republicà ha obert el camí a totes aquelles inquietuds que, perseguides d'una manera iníqua, no podien donar fe de vida. Tot allò ja és vençut, però caldria no oblidar que en aquells dies tristos i feridors per als esperits sensibles, hi havia, també, a la nostra ciutat, unes fulles humils amarades de santa idealitat, sadollades de sana vigoria que s'oferien, gentilment però lluitadores, per a deixar-hi traslluir, amb marcada intenció, els tan somniats afanys, les molt angunioses esperances.

Ho repetim, avui. Cal no oblidar-ho!

JORDI CIMALT.

Els nostres compositors

Retrats i converses

Joan Llonc i Batlló

EL nom és clar com un rierol i net com una patena. Destil·la empordanisme pur i autèntic. I és veritat: el personatge ostenta tan digne executòria és tant o més empordanès que el seu nom. Ulls vius i menuts com una centella. La faç pà'l·lida amb una breu pinzellada de vermelló als pòmuls. Les gafes enormes donarien prou caràcter de caricaturització, encaixades al cim del nas prim i imprimint el gruix del varatge en la fènue rosor de la pell. S'insinua la calvície abans d'hora; encara pot lluir els vestigis d'uns cabells rossos i fins. El cap de Joan Llonc parla. Es un bell cap d'estudi. Recolza la meva afirmació el front ample i obert, un front solcat per una trepidació ultraveloç símptoma d'una intel·ligència poderosa i devoradora. La correcció discreta del nas lliga amb un clotet que s'arrapa al mentó, i en fa un tipus nou, *dernier cri*, de periodista nordamericà, i potser encara més aproximadament d'un *globbe-trotter* d'aventures internacionals, d'un passatger de primera de les línies transpacífiques, prudent, observador, vivaç, secretament afiliat al servei d'espionatge anglès....

Hi ha dues fesomies que s'adiuen perfectament: Joan Llonc i l'amic Sutrà, empordanès cent per cent i esperit engrescat a la recerca de retaules per a adobar. Són certament dues carnades bessones. París reconegué aquesta afinitat física. Una vegada Sutrà anà a París. Anava de bracet amb En Llonc. I, naturalment, Llonc va presentar-lo a cara i creu a totes les

amistats. I tothom treia les paraules de la boca d'En Llonc, i s'el presentaven per endavant «Germans oi? No ho heu pas de dir. Es coneix d'una hora lluny». I Llonc somreia. Deixava dir. I és que no es veia amb cor de desencisar l'ull clínic i perspicaç de l'opinant de bona fe.

* * *

Simpàtic. Cordial. Bo. Suggestiu. París li ha donat un tic cosmopolità. Però, ell ha estat fidel a la seva terra. No ha sabut oblidar mai que és fill de Figueres, nat a la Rambla, en el mateix cor de la ciutat. Llur figura estilitzada, menuda i àgil dissimula els seus trenta anys. Ell em diu: «Poseu-n'hi seixanta». No; no és cert. Segur que ha viscut més emocions, més tràfecs i més afany que qualsevol pallardàs de masia, que qualsevol matalot d'hostal, encara que hagin traspassat la seixantena. Hi ha homes que moren amb el cervell verge, sense haver-lo fet servir mai. Llonc ha viscut molt, ha lluitat molt. Però és jove. Encara que ell ho negui: és jove. Ell ha explotat intensament, follament la seva joventut. Com a músic, com a periodista, com a caricaturista, ha esmerçat llurs activitats, i ha excel·lit, ha vençut, s'ha fet un nom, ha deixat rastre... I l'arbre fecund de la seva joventut no s'ha pas exhaurit encara. Promet més, molt més del que ha produït fins ara.

No coneixia a Joan Llonc. Però l'estimava sense conèixe'l. Vivia a París. Desertà el primer

any de la dictadura. No volgué servir a un rei ximple i a un dictador borratxo. No volgué anar al Marroc a teixir llorers per una monarquia de boigs al car preu de vessar-hi la seva sang, o almenys al trist preu de patir-hi fam i sed i jugant-se troços de joventut i de vida. I fugí, velia-quí. Féu bé. Ara ha retornat a l'Empordà un poc cansat, amb el nervis masegats, amb un cert decandiment espiritual. La serena del cel, l'aire net, l'oci contemplatiu, la dolçor de la solitud, refaran la seva salut, l'ompliran d'optimisme, impulsaran novament la seva fe creadora...

Parla suaument, sense aspror, sense verí. Parla amb generositat. Diu el que pensa, sense enfarfec, ni mitges tintes. «Qui senti coïssor que s'ho rasqui». Sota el vel prudent dels conceptes inofensius, hi ha un criteri definit, un judici ferm. Compartint o no les seves idees, us encanta llur encuny transparent i la seva originalitat esfereïdora.

Fa estona que hem encaixat. I la conversa és més interessant que mai. Repareu, si us plau!

... ?

.- Començo l'aprenentatge a Figueres. No- cions de piano. A Barcelona apreng de composició. I prou. Després completo la meva forma- ció amb el meu propi esforç i amb les meves pròpies suors.

... ?

.- La meva primera producció musical fou molt abans d'aprendre de composició. Escrivia d'intuïció. L'ull de la font començava a rajar. Impediments? Cap. Responsabilitat? Què voleu! No tindria més enllà de catorze anys. En la calaixera plena de papers i de records, escorco- llant-ho bé, d'aleshores encara, s'hi apleguen petites melodies inèdites que ningú ha tastat, segur de què ningú estimaria la seva innocència i el seu balbuceig amb la comprensió paternal que jo les hi atorgo.

... ?

.- De seguit d'haver après la composició vaig fer la primera sardana. Tenia setze anys. Nom: *Marinada*. Cobla: *Els Peps*.

... ?

.- Filant prim he escrit una quarentena de sardanes. He escrit sempre que m'ha vingut bé. També he aconseguit l'èxit popular. *Marinada*, *Poncellament*. *Gentil nineta*, *L'Hereu escampa*, *Pàtria i Amor*, *La colla d'En Bosc...* i altres, foren sardanes que el públic dansava i fruïa amb un sincer entenedriment. Pel meu gust, en tinc que plauen i satisfan el meu temperament i la meva vocació, com *L'alegre pubilleta* i *La núvia*.

... ?

.- A París la meva producció catalana sofreix una treva. Impossible fer-hi una sardana. El brogit, l'ambient, l'exotisme, la trepidació. Re- cordo però, que burxant molt endins, recon- centrant-me, revivint la terra llunyana, vaig

enllestir-ne una, cant de plany i d'esperança, *Cançó de l'exiliat* que vaig oferir al Foment de la Sardana de Figueres. I res més. Totes les altres activitats s'enclouen en fer música frívola, lleugera, muscular. Música estil Demond, estil Padilla. Calia viure. Calia lluitar. Després de tres anys d'una ferocitat a tot gas, d'una lluita a quei- xalades, vaig imposar-me. I avui la meva música es toca i es canta en el *Casino de Paris* i en *Concert Mayol* que tenen una alta àlcúrnia de sensibilitat artística d'avantguarda. I m'edita les obres la casa més inassequible i exigent de París i del món: la casa Salabert. Ah! Us adverteixo. No cerqueu en el pòrtic el nom de Joan Llong. Vaig adoptar-ne un altre: De Rio. Contradicció? Cap. Estrany? No. París es mou [per l'enigma i per l'acrobàcia. Si useu un nom vulgar us espera un fracàs estrident. De Rio. Gauxo? Brasiler? Filipí? Misteri. I en el misteri, l'èxit. Joan Llong és una figura real de carn i d'ossos, català i fill de la Rambla de Figueres. De Rio, és un nom comer- cial, un nom per poder amagar-s'hi un home que no pot pas refiar-se de viure per miracle o dels aires del cel. Qüestió d'engany. Més just: de necessitat.

... ; ... ?

.- No cerco la inspiració per a fer sardanes. La inspiració flueix per propi esperit natural. Es dibuixa una idea bonica: la recullo i l'explo- to. No em torturo el magí, no m'expremo mai. La música forçada és un producte fals i rebregat que no dona cap impressió d'espontaneïtat i de gràcia. Jo escric sense repugnància, amb les mans netes, sense subjectar-me a cap sistema de composició. No cerco la immortalitat i potser em faran immortal.

... ?

.- Educar el públic, dieu? Ca, barret! Educar el públic, és fer-lo anar a estudi, i a la gent gran l'amoïna molt que li pengin la bossa al coll i hagi de repassar les beceroles. La sardana és una diversió popular. Si a la gent se la vol diver- tir, se li ha de donar gust. És lògic.

... ?

.- Les sardanes de laboratori no valen res. La sardana, repeteixo, és feta per al poble. Tinc confiança amb els compositors de poble. Com- positors humils, sense vanitat, sense pretensió, que escriuen per ingènua expansió espiritual. I empordanesos, això sí. Fora de l'Empordà, la sardana és un fet sobreposat, un turó al mig de la plana, un entreteniment d'aficionats. Les sardanes de bona llei, són les sardanes covades a l'Empordà. Jo crec amb els bastaixos de poble. Un ferrer, un pagès, un carboner de l'Empordà, veuen i senten la terra, manegen el tràmec i arrepleguen fems, cuiden les terrosses del camp i beuen l'aigua del rou matinal. I de la poca música que saben en tenen prou per a cantar la seva vida amb un aire selvatgí i primi- tiu que enamora. Les sardanes pastades a Bar-

Cançó de l'enamorament

*Si hi ha una cosa al món de meravella
és aquest glop de goig i eterniment
i la dolçor brillant de la parpella
i al cor la flama d'enamorament.*

*Potser algú dirà: No hi ha cap cosa,
com les muntanyes dolces i esplendents
i el bell trescar sense pena i sense nosa
al grat del sol i l'aire alegrement.*

*O, en lloc de la verdor i rustiquesa
i la vivor de terres i de monts,
dirà que no hi ha al món com la dolcesa
de la mar blava i de sos horitzons!*

*Qui estimarà la caça se freva,
i qui la calma de l'eixí l'hort,
o es donarà al plaer q'ot ho lleva,
anant a la ventura sen nord.*

*A mi ni festes, pompegatzares,
ni quimeres, ni honoro em diuen rê,
que més que tot, l'am que tu em donares
em fa feliç i fortament rê.*

*Es clar que un temps avia jo la prada
tota verda d'un verd rosador
i em dava el rec i els ps i la collada
un pic de placidesa i vior.*

*I fui de mena tot tranquil·la i blana,
i encara que fugia d'alarulls
m'atreia pla una estonade sardana,...
prò sense el colpiment uns dolços ulls.*

*Ara que sé què cosa es una amada
fresca i daurada, amb un amor per mi,
i sé el do d'un mot dolç i una mirada.
i la bondat d'un cor i un llavi fi.*

*Ara jo dic que res al món hi havia
com un amor de noia ben senzill
i anar del braç de casta companyia
que ens fa el camí suau sense perill.*

*Que si hi ha res al món de meravella
és aquest glop de goig i eterniment
i la dolçor brillant de la parpella
i al cor la flama d'enamorament.*

PERE SOLÀ.

celona són postisses i mediocres. Excés de tècnica. Amb tramvies, i anuncis elèctrics, i clàxons, i *cocottes*, i vagues i artefactes perillosos, no es pot cantar l'amor, ni el paisatge, ni la solitud. Són els fills bords de la dansa. El millor bé que els compositors barcelonins podrien fer a la dansa, seria .plegar immediatament, no produir més. Volen escriure sardanes? Molt bé. Aleshores, per a ésser fidels a l'esperit de la dansa no tenen més remei que venir a viure a l'Empordà, a masia, fer de pagès, llaurar, menjar torrades amb all-i-oli, comparèixer els dijous a Figueres a vendre porcs i a fer la «manilla». La sardana és un ball de pagès, una dansa mascle i dura, sense «rimmel» ni fixapèls. No comprenc la sardana dins la febror de la «Granja Royal» o dins un to senyorívol i pedant a la manera d'un tè de Ritz. Sardanes amb «soirée», perfums Coty, cigarretes egípcies, i amb llengua marcial... quina ridícula! Jo estimo les sardanes a l'aire lliure, a ple camp, en una era saturada de pols, amb renills d'euga insatisfeta, amb finestres enflocades de panotxes i amb branques d'arn o magraner bord carregades de figues secallines... Compreneu?

.- Autors preferits? M'agrada la música popular. Em decanto pels autors rurals. «Xaxu», Estel·la, Mercader, Vallespí, Saderra, bona gent i bons compositors, com hi ha Déu. No són impecables i saviassos. Però la seva música s'adiu al to i al caràcter de la sardana. Detesto les cobles de Barcelona i les sardanes fetes a Barcelona. No ho puc tolerar. Massa selecte, massa superficial, massa punys de cel·luloide i camisa emmidonada.

.- En Pep Ventura és senzillament formidable. «Kolossal». Escrivia coses que tenia al cor. Duia gent a dins, Avui escriuen molts per tradició de conservatori. No expressen arguments. No diuen res. Omplen paper.

.- Penso produir. Faré altres sardanes. A la meua manera, sense concessions, procurant no enfondir la disparitat de criteri en què pugnen el gust de les sardanes actuals i el gust del públic festós.

.- Dubto que la sardana assoleixi nacionalitzar-se. Es reclourà en els pobles de l'Empordà, la seva terra. Durant la dictadura, es dansava amb la intenció de manifestar una protesta. No voleu caldo, dues tasses. Aprovat l'Estatut de Catalunya, desapareix l'instint malèvol, el crit provocador i l'atracció clandestina. La flama minvarà, s'atenuarà ràpidament.

.- La sardana és qüestió de ritme. Ara la malmenen amb complicacions d'instrumentació,

amb fugues i altres artificis de tècnica. Una bestiesal

.- A París no sentia serdanes. No podia gaudir les seves belles tonades, i morfondre'm, delectar-me, somniar. París; boira, revistes, afers sensacionals, Montparnasse, Montmartre, política d'alta tensió, Maurràs, Daudet, processos cèlebres, literatura sensual i subterrània, Gide, Proust, sang blava, diversions aristocràtiques, comunisme espectacular i domèstic, Cachin, Doriot... però sardanes.... no! Allà domina el «fox-trot», i la ràdio, i el jazz-band, música negroide. Ritme, ritme, ritme. El paladar de la civilització està tip de tot, vol coses noves, accentuar el refinament de la perversió, captar explosius que corrompin l'atmosfera, i, per variar, habillar-se els homenots infeliços de senyorettes cursis....

.- El pervenir de la música, de totes les escoles, de totes les tendències i de tots els estils està en el ritme. La melodia s'està estimbant, moribunda, putrefacta. Jo només produiré noves sardanes, recolzant-me en dos factors essencials: simplicitat i ritme.

.- El moviment sardanístic s'embordeeix. L'impressió del meu retorn, fou frista i agra. Visió depriment i impietosa. Una fuetada a la cara. Impressió dolenta, ocasionada per la invasió de les sardanes civils, sardanes de segon pis de ciutat, amb catifes i bibelots. No; no és això. La sardana és un got de vi ranci, i una llesca de pa moreno, i unes calces de vellut.... Veritat?

.- Quin present més bo *La dansa més bella...* Era un grapat de terra que cada mes venia a purificar l'aire tèrbol i la vida enrarida de París.

.- Gens ni mica. A l'estranger no plau la sardana. Com aquell que sent ploure. Massa ben fetes. I per coses ben fetes, amb la collita pròpia, ja fan el fet. Ens superen i tot. Potser amb un cert avantguardisme ens obriríem camí. Presentant la sardana amb la més obscena virginitat. No mendicant benvolença amb barret de copalla i espartenyas. Anar-hi tal com som: esquerps, recelosos, «estripacuentos», carregats de romanços. I fent servir només que quatre crosses: naturalitat, empordanisme simplicitat i ritme.

* * *

Jo saludo a l'amic que retorna. Aspiro golafreument aquesta doble alenada que ens regala: inquietud i audàcia. Bella audàcia i dolça inquietud! Sense aquestes generoses qualitats substancials la joventut faria fàstic. Seria un niu d'avorriment. I una cria de panxacontents. Amic

Llonc: l'Empordà us equilibrarà els nervis, us injectarà potencialitat cerebral, i us deixarà a punt de solfa. Les circumstàncies us ajudaran a caminar de pressa. Trobeu un Empordà net, un Empordà que ja no és empaperat amb llistes d'Unió Patriòtica, un Empordà deslliurat d'una vella tuteja reial, que a contracor, ens llevava

la pell. Reposeu, amic Llonc. Demà tornareu a la palestra dels gladiadors. Viureu amb un peu a l'Empordà i amb un altre peu a París. I tota la llum fosforescent dels reflectors parisencs es desfarà sota la llum màgica del nostre cel empordanès. -

ERNEST ALBERT I GALTER

Montserrat

A una nina del mateix nom.

BELL nom ple d'amor i de respecte.

En pronunciar-lo, tots sentim una tendresa per les nostres muntanyes, fortalresa cobejada per tots aquells que han tingut ocasió d'admirar-la.

Els catalans tots, servem dins nostre un gran goig, perquè en la nostra terra, s'alci tan majestuós tresor del qual tots apreciem la vàlua. Creients i profans, respectem el joiell de la nostra Moreneta; si els primers per devoció, els darrers, almenys, per amor a la bellesa.

Perquè és tot bell a Montserrat.

Les muntanyes incomparables, amb sa grisor un xic tristoia, fan sentir, en contemplar-les, les delícies d'una visió alhora melancòlica i alegre.

El temple, bell i majestuós, ofereix la lluïssor daurada de les seves columnes, i la petita Imatge, unitat d'adoració i respecte, és pregada i venerada potser perquè es tan nostra.

Els paisatges magnífics que es dominen, resten fixes en la ment de tot aimant de la natura, i les impressions sentides la primera volta de contemplar tan bell conjunt, deixa el daler de sentir-les novament.

* * *

Si tot això evoca el teu nom, tu també

nina xiroia que comences la vida, hauràs de saber que amb tu pot aplegar-se tant de bo com en el joiell català del qual portes el nom.

Els teus ulls, d'un blau verdós tenen la mirada tranquil·la i riallera alhora, i ta careta enjogassada a voltes i altres entenmentada com de doneta gran, fan preveure que tu hauràs l'alegria i serenor necessàries en la vida.

Potser un xic esverada la teva precocitat, sembla com si et donés embranzida per voler viure més de pressa. Mes no, nineta estimada, refrena ton impuls, no corris, ja hi arribaràs. I quan hi siguis, quan la vida t'ensenyi el que no saps encara, veuràs com sentiràs enyor dels temps passats.

Però, no vull entristir-te, no. Riu petita, i alegre ton entorn! que en mirar-te resplendeixis joia i sentis i facis sentir el goig de viure, que la vida també és bella, malgrat sigui trista.

Jo voldria que tothom sentís per tu respectuós afecte, puix tu també deus estimar-ho tot, perquè tot t'estimi. Que el teu mirar resti serè, i franc el teu somriure, i que el teu cor sigui joiell ben clos que sols servi bondats, perquè en obrir-se donis la riquesa més gran que es pot desitjar i que pot oferir-se.

M. PIQUER

Noticiari

GALANTMENT, el mestre Font Palmarola ens va trametre una invitació-programa d'una festa de música selecta, la qual tingué lloc el dia 10 del corrent, a la tarda, en l'estatge de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, de Barcelona.

El festival consistia en un concert extraordinari a càrrec de la cantatriu Conxita Cortacans i del mestre Font Palmarola, el qual, a més d'acompanyar al piano a la cantatriu, féu un brillant recital de les següents obres seves:

Mallorca (sardana)

Record de Figueres (sardana)

La processó del Dijous Sant a Rupit (andante en do menor)

Tríptic: I Tristesia, II Meditació, III Alegria
Les coves de Rialp, (rapsòdia pirenenca n.º 1)

Cordialment adrecem al mestre i amic es gràcies més efusives per la seva amable invitació, bo i desitjant-li nous i esclatants èxits.

Equips per «canastilles»

CASAS - Girona, 21

N'AGNÉS Carberol, esposa del nostre director i ferm entusiasta del Foment En Jacint Bosc, va infantar una xamosa i robusta nena, a la qual -fent honor als seus pares- ja endevinem una veritable propugnadora de la nostra dansa i de tot ço consubstancial a la nostra terra.

Cordialíssimament felicitem als nous pares desitjant-los molts anys de vida per tal que en puguin ben gaudir.

ELS nostres bons amics i socis del Foment, En Narcís Ubanell i N'Eugeni Gibert han passat per la dolor de perdre el seu pare.

A ells i llurs familiars els adrecem l'expressió sincera del nostre sentit condol.

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 31 del passat, tenim en caixa pessetes: 619'55.

Els comprovants estan a disposició dels senyors socis.

CALÇATS PALLAÇ

**Sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits**

CARRER GALAN, 2

ASSABENTEM als socis i amics que hem fet relligar els números del nostre portant-veu «La dansa més bella...» en dos volums. Un volum amb els números apareguts durant els anys 1928 i 1929 i l'altre amb els corresponents a 1930 i 1931.

No cal dir que, molt gustosament, els hem ingressat a la nostra biblioteca.

El proper dia 2 de febrer celebrarem la commemoració del 115.è Aniversari del naixement d'En Pep Ventura.

El C. D. portarà una corona a la tomba de l'inspirat compositor i tindrà lloc una ballada de sardanes, a la Rambla, a les dotze del migdia.

PER A LA NOSTRA BIBLIOTECA:

Hem adquirit de la Col·lecció «A Tot Vent» (Edicions Proa), bellament presentats i pulcrament relligats els següents volums:

NOVEL·LES

Manon Lescaut, Abat Prevost.

Tàntal, Miquel Llor.

Els tres al·lucinats, J. Puig i Ferrer.

Eulàlia, M.ª Teresa Vernet.

Graziella, Alfons Lamartine.

Dona Raptada, Frank Tiess.

El Lliri de la Vall, Honorat Balzac.

Pares i Fills, Ivan Turguenew.
 Edmond, Alfons Maseres.
 Oliver Twist, 2 Volums, Ch. Dickens.
 Teresa dels Ubervilles, 2 Volums, Thomas Hardy.
 L'Etern Marit, F. Dostoievski.
 El Cercle Màgic, 2 Volums, J. Puig i Ferrer.
 La fadrina Berta, J. Navarro Costabella.
 Crim i Càstig, 2 Volums, F. Dostoievsky.
 Confessió de mitja nit, G. Duhamel.
 Naufrags, Prudenci Bertrana.
 El retrat de Dorian Gray, Oscar Wilde.
 Els mala-ànima, Giovanni Verga.
 El camí reprès, M.ª Teresa Vernet.
 La Gent de Hemsó, A. Strindberg.
 Homes i màquines, J. Duc i Agulló.
 La senyora Berta Galan, A. Schnitzler.
 El Roig i el Negre (2 volums), Stendhal.
 Eugènia Grandet, H. de Balzac.
 Laura a la ciutat dels Sants, Miquel Llor.
 Pickwick (3 volums) Charles Dickens.
 Presó oberta, M.ª Teresa Vernet.
 Vint Anys, R. Tasis i Marca.
 El rellogat del tercer pis, J. Navarro Costabella.
 La Llum i L'Ombra, Josep Selva.
 Bell Amic, Guy de Maupassant.
 L'inútil combat, S. Juan Arbó.
 Els senyors Golovliovi, 2 volums, Xedrin
 Històries curtes.
 L'endemà del dolor, Miquel Llor.
 Tres històries cruels, E. Martínez Ferrando.
 La Casa Tellier, Guy de Maupassant.
 Amok, Stefan Zweig.
 Aquestes col·leccions, gustosament, ens hi hem subscrit.
 Tots els llibres de la nostra biblioteca, — ho recordem — estan a disposició dels socis.

Jocs senyora

CASAS - Girona, 21

PROGRAMES I PUBLICACIONS

REBUDES:

«La Nova Catalunya», de La Havana.

«Ressorgiment», Buenos Aires.

«El Nostre Ideal», Portantveu mensual de l'Agrupació Sardanística de Vic.

«Vida Nostra», Butletí de l'Orfeó Martinenc.

Revista del Casal de «La Principal de Vilafranca».

Butletí de l'Ateneu Republicà de Gràcia.

«La Sardana» Portantveu del Foment de la Sardana de Barcelona.

«Nostra Veu» Butletí de F. de la S. de Mollet del Vallès.

Portantveu del F. de la S. de Sabadell.

Butletí del F. de la S. «L'Harmonia» de Tarragona.

«Sardanístiques», Fulla mesal de la Joventut de Calella.

Butletí «La Sardana» de Sant Pol de Mar.

«Nostra Dansa», Butletí del Foment de la Sardana de Banyoles.

«Gazeta Musical», Revista mensual del Professorat de Música.

Butletí de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana».

«Avui», periòdic catalanista Republicà.

CALÇATS PALLAC

sempre les darreres novetats

a preus econòmics i garantits.

Carrer Galan, 2

PEL MONUMENT A PEP VENTURA:

Hem augmentat el dipòsit que tenim a la Caixa d'Estalvis amb 127'51 pessetes dles interessos corresponents a l'any 1931. El total que tenim fins avui és de pessetes 4.757'47.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figueras

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Galan, 3

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI

DE

JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Avinguda de la República, n.º 18

FIGUERES

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

P R E U F I X E